

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/66/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1122204369
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1122204369.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: Poistná udalosť s. r. o., so sídlom Sabinovská 11, 821 03 Bratislava, IČO: 45 474 231, proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Pribinova 19, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 210 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo 19. decembra 2024, č.k. B1-36Cb/42/2022-97, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 210 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 210 eur od 06.10.2020 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudok zamietol žalobu, ktorou sa žalobca, ako právny nástupca po pôvodnom poškodenom domáhal proti žalovanému ako poisťovni škodcu zaplatenia sumy 210 eur s príslušenstvom, titulom nároku na úhradu doplatku zvyšnej časti poistného plnenia vo výške zodpovedajúce nevyplatenej náhrady škody vznikutej prenajatím náhradného vozidla. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Prvoinštančný súd poukázal na to, že medzi stranami neboli sporné spornými skutkové okolnosti vedúce ku vzniku skutočnej škody na strane poškodeného - právneho predchodcu žalobcu, t.j. vlastníka motorového vozidla poškodeného v dôsledku škodovej udalosti zavinenej motorovým vozidlom poisteným u žalovaného na základe zmluvy o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Nespornou je tiež skutočnosť, že došlo k postúpeniu pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom a toto bolo oznámené žalovanému. Sporným je posúdenie skutočností, či žalobcom uplatnený nárok je nárokom, ktorý vznikol v príčinnej súvislosti s predmetnou škodovou udalosťou a či ide o náklady nevyhnutne a účelne vynaložené.

3. Po právnej stránke súd prvej inštancie spor posúdil podľa ust. § 2 písm. g), § 4 ods. 2 písm. b/ a d/, § 4 ods. 4, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 427 ods. 1, § 442 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že podanej žalobe nie je možné vyhovieť. Poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 OZ sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia. Skutočnou škodou je v zásade ujma, ktorá znamená zmenšenie, zničenie, stratu, zníženie

či iné znehodnotenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (obdobne aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4MCdo/23/2008). Medzi poškodeným a poisťovateľom v prípade priameho nároku poškodeného na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, nejde o vzťah zodpovednosti za škodu, nakoľko zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a tým, kto mu spôsobil škodu, teda škodcom (poisťovňa ním nie je). Poškodený sa ani nestáva účastníkom právneho vzťahu z poistenia škodcu (neviaže ho zmluva o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie je jej účastníkom a ani sa nestáva účastníkom tohto vzťahu po poistnej udalosti), má len v zmysle osobitného predpisu priznaný osobitný priamy nárok voči poisťovateľovi na náhradu škody spôsobenej poisteným škodcom. Priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi zo zákonného zmluvného poistenia škodcu upravený v § 15 ods. 1 zákona o PZP je posilnením postavenia poškodeného pri tomto type náhrady škody. Ide o zvýšenú ochranu poškodeného, aby jeho právo na náhradu škody bolo garantované aj vtedy, ak poistený porušil poistnú zmluvu takým spôsobom, že by poisťovateľ vo vzťahu k nemu sice mohol odmietnuť plnenie z poistenia zodpovednosti, ale nemôže tak urobiť vo vzťahu k poškodenému (viď bod 38 uznesenia NS SR sp.zn. 4Obdo/2/2021 zo dňa 29.04.2022 a uznesenie, sp. zn. 5Obdo/32/2021 zo dňa 16.08.2022). V tomto konkrétnom prípade je pôvodný nárok poškodeného voči škodcovi nárokom vyplývajúcim zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (§ 427 a nasl. OZ), ktorý je možné uplatniť, ak sú splnené nasledovné predpoklady zodpovednosti za škodu: a/ udalosť vyvolaná osobitnou povahou dopravného prostriedku (resp. dopravy), b/ vznik škody ako majetkovej ujmy, c/ príčinná súvislosť medzi danou udalosťou a vznikom škody. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Spomenuté procesné povinnosti sa následne vzťahujú aj na žalovaného, pokiaľ sa chce v spore úspešne brániť (teda je povinný tvrdiť a svoje tvrdenia preukázať). Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) sporu a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009). Skutočnou škodou, spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšujú náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol poškodený vylúčený po určitú dobu. Ale aj u porovnateľného náhradného vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Preto pri určení skutočnej škody, za ktorú žalovaný zodpovedá, je treba stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (v danom prípade dohodnutou) v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej (v tomto smere viď uznesenie Najvyššieho súdu SR 3MCdo/3/2015 a R 7/1992). Poukázal na to, že dôkazné bremeno preukázania nároku uplatňovaného v zmysle § 15 ods. 1 zákona o PZP je na žalobcovi, ktorý svoj nárok musí riadne preukázať. Pre vyhovenie žalobe je nevyhnutné, aby žalobca preukázal, že náklady, ktoré si uplatňuje z povinného zmluvného poistenia škodcu sú v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a že sú zároveň nevyhnutne a účelne vynaložené. Odmietol argumentáciu žalobcu, že ním fakturovaná prírážka uvedená vo faktúre č. 200803, ktorá bola v rámci likvidácie predmetnej poistnej udalosti predložená žalovanému a z ktorej žalovaný vychádzal pri jej likvidácii, v skutočnosti nepredstavuje prírážku a že ide len o informatívnu poznámku vo faktúre, ktorá má z marketingového hľadiska uľahčiť orientáciu v rozdielnostiach produktov ponúkaných prenajímateľom pod označením ponuky č. 1 a ponuky č. 2. Ak by predmetné tvrdenie žalobcu malo byť pravdivé, bolo by priamo v texte ním predloženej nájomnej zmluvy zo 07.08.2020 uvedené, aká ním poskytovaná služba, t. j. či služba označená ako ponuka č. 1 alebo ponuka č. 2, bola poškodenému v skutočnosti poskytnutá. Vo vzťahu k fakturovaniu prírážky zo strany žalobcu súd prvej inštancie odkázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. augusta 2022, sp. zn. 2Cob/71/2020, ako aj sp. zn. 3Cob/118/2023 z 24.04.2024, v ktorom odvolací súd jednoznačne uviedol, že prírážku nemožno stotožniť so škodou. Príplatok za nezabezpečenie predmetu nájmu nemôže predstavovať skutočnú škodu, keďže nahrádza inštitút zloženia depozitu, ktorý sa v zásade vracia nájomcovi po ukončení nájomnej zmluvy. Jedná sa o službu navyše, nadštandard, ktorý nespĺňa požiadavku nutnosti a účelnosti, nedôvodne navyšuje

náklady poškodeného v súvislosti s užívaním náhradného vozidla a preto nemožno tento nárok uplatniť ako nárok na náhradu škody z PZP poistenia v zmysle § 4 zákona o PZP (viď bod 22 rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Cob/118/2023 z 24.04.2024). Tvrdenia žalobcu o tom, že je fakturovaná denná výška 66,- eur bez akejkoľvek prirážky je podľa prvoinštančného súdu účelovým tvrdením žalobcu v snahe obísť aktuálnu judikatúru vzhľadom na neprípustnosť fakturácie prirážky ako súčasť nároku na náhradu škody. Z predmetnej faktúry vyplýva, že celková cena za 1 deň nájmu činí 66 eur, pričom základná cena je 45 eur za deň a prirážka (za dobu nájmu s dobou neurčitou, nájom bez zloženia celého nájomného a finančnej zábezpeky za vozidlo na začiatku doby nájmu a predĺžená splatnosť faktúry) je vo výške 21 eur. V prípade prirážky, aj s poukazom na uvedené judikátorne závery, mal za to, že v prejednávacom prípade ide o individuálne dohodnuté neštandardné podmienky nájmu náhradného motorového vozidla, ktoré však nepredstavujú skutočnú škodu poškodeného, ale predstavujú iba akési zvýhodnenie poškodenie, pre ktoré sa slobodne a dobrovoľne rozhodol. Takýto nadštandardný výdavok však podľa súdu prvej inštancie nie je v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a preto na jeho úhradu nemôže byť zaviazaný žalovaný z povinného zmluvného poistenia škodcu. S poukazom na uvedené potom nie je splnený jeden z predpokladov nevyhnutných pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorý nárok má poškodený voči škodcovi a z ktorého je odvodený priamy nárok poškodeného voči žalovanému v zmysle § 15 ods. 1 zákona o PZP. Vo vzťahu k žalobcom predloženej opravnej faktúre O200803 uviedol, že túto žalobca predložil súdu až spolu s podaním zo dňa 29.04.2024 a mala byť vystavená dňa 15.01.2024. Vystavením opravnej faktúry žalobca účelovo reaguje na skutočnosti uvedené žalovaným v tomto konaní, ako aj na už zmienené judikátorne závery a snaží sa tak účelovo zastrieť "prirážku" pod cenu nájmu za 1 deň, pričom žalovaný predložil aj ďalšie faktúry vystavené žalobcom, v rámci ktorých stále figuruje rozdelenie celkovej ceny nájmu na základnú cenu za 1 deň nájmu a prirážku. Na tento dôkaz preto neprihliadol. Nad rámec uvedeného ešte dodal, že opravná faktúra nebola podkladom nároku uplatňovaného žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom pri likvidácii poistnej udalosti žalovaným. Žalovaný teda v rámci likvidácie poistnej udalosti zisťoval rozsah skutočnej škody z listín predložených samotným poškodeným, resp. žalobcom a na základe predložených podkladov následne aj odôvodnil svoje rozhodnutie o nepriznaní práve sumy 210 eur, ako prirážky za nezloženie finančnej zábezpeky z dôvodu, že táto suma nie je súčasťou skutočnej škody, za ktorú zodpovedá jeho poistený. Pokiaľ teda samotný žalobca tvrdí, že je nevyhnutné, aby žalovaný pri likvidácii poistnej udalosti zdôvodnil svoje rozhodnutie o nepriznaní konkrétnej sumy a následne svoje zdôvodnenie už nemôže meniť, uvedené musí rovnako tak platiť aj vo vzťahu k žalobcovi a ním predkladaným listinám v rámci šetrenia vykonávaného žalovaným, ktoré majú zásadný význam pre likvidáciu poistnej udalosti žalovaným. V prípade pripustenia toho, že žalobca je oprávnený v rámci súdneho konania predkladať súdu nové listinné dôkazy, z ktorých vyvodzuje svoj nárok, avšak ktoré neboli žalovanému predložené pri šetrení predmetnej poistnej udalosti a z ktorých teda nemohol vychádzať pri vyhodnocovaní žalobcovho nároku a toho, či tento nárok zodpovedá v konkrétnom prípade skutočnej škode, za ktorú zodpovedá jeho poistený, by došlo k neodôvodnenému zvýhodneniu postavenia žalobcu na úkor žalovaného. V takejto situácii by v prípade vydania rozhodnutia súdu, ktorým by podanej žalobe vyhovel na základe takejto opravnej faktúry, bol žalovaný v nevýhodnejšej pozícii oproti žalobcovi, teda strany sporu by nemali rovnaké postavenie v tomto spore. Napokon by žalovaný bol de facto aj potrestaný za takéto účelové správanie žalobcu tým, že by bol súdom zaviazaný na úhradu úrokov z omeškania, hoci v danom čase odôvodnene a správne zlikvidoval predmetnú poistnú udalosť na podklade dokladov, ktoré mu predložil samotný žalobca. Uvedené podľa názoru súdu nie je možné pripustiť, keďže takéto správanie žalobcu by vo vzťahu k žalovanému spôsobilo výrazne nespravodlivé následky. Z uvedených dôvodov podanú žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., avšak nakoľko žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, náhradu trov konania mu nepriznal, a to v súlade s článkom 17 základných princípov CSP (obdobne viď R 72/2018).

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsah vyhovieť alebo ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že pre nevykonanie dôkazu ako aj absenciu objektívne uspokojivého zdôvodnenia a arbitrárnosť rozhodnutia súdom prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade namietol, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávnych právnych záverov, ktoré sú argumentačne neudržateľné a preto aj odôvodnenie rozsudku je v zjavnom rozpore s právnymi predpismi SR, je arbitrárne, povrchné a nekonzistentné a teda nespĺňa kritérium riadneho odôvodnenia. Odôvodnenie rozsudku podľa neho vôbec bližšie nevysvetľuje všeobecné

konštatovania súdu napr. o neúčelnosti, pretože rozvinutie odôvodnenia logickým a ekonomicko-právne udržateľným zdôvodnením by zákonite vyústilo do iného záveru. Vysvetľujúce odpovede na kľúčové prvky sporu v odôvodnení úplne absentujú a použité všeobecné konštatovania jednoducho ostali bez akéhokoľvek ďalšieho zmysluplného vysvetlenia a to práve preto, že takéto závery súdu sú arbitrárne a argumentačne neudržateľné. Závery súdu sú teda nielen v rozpore s právnymi predpismi SR, ale nie sú ani riadne odôvodnené, ani z hľadiska práva, ani z hľadiska elementárnych ekonomických zákonitostí. Súd prvej inštancie bližšie nevysvetlil, prečo konkrétne by malo ísť v prípade ním uplatneného nároku o neprípustný nadštandard, ktorý nie je v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou ani to, prečo by to, že niekto nechce platiť vopred atď. malo byť považované za nejaký nadštandard či dokonca že to nie je v priamej príčinnej súvislosti. Čo sa týka priamej príčinnej súvislosti, tak v právnej teórii sa vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach a vyriešenie tejto otázky preto nemožno uložiť znalcovi. Právnym posúdením je vymedzenie medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové či cenové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V súvislosti s priamou príčinnou súvislosťou konštatoval, že je bezpečne preukázané, že protiprávne konanie poisteného bezprostredne vplývalo a vyvolalo nielen opravu poškodeného vozidla, ale aj na požičanie náhradného vozidla. O priamej príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a požičaním náhradného vozidla nie sú z hľadiska práva ako aj ustálenej judikatúry žiadne pochybnosti a práve preto sa v zmysle dlhodobo ustálenej judikatúry nielen náklady na opravu poškodeného vozidla ale aj náklady na požičanie náhradného vozidla považujú za ujmu vzniknutú v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, ktorá vznikla ako následok protiprávneho konania škodcu. Výšku nákladov na požičanie náhradného vozidla nie je možné spochybniť neexistenciou priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, tak ako to urobil súd prvej inštancie, pretože cenové hľadisko nie je rozhodujúce a táto súvislosť je bezprostredne daná a bezpečne preukázaná. Poškodený má bez akýchkoľvek pochybností nárok na nájom náhradného vozidla a judikatúrou bolo ustálené, že povinnosťou škodcu, resp. jeho poisťovne je uhradiť náklady s tým spojené v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. V súvislosti s priamou príčinnou súvislosťou poukázal na rozsudky Krajského súdu Bratislava, a to rozsudky sp. zn. 7Co/163/2015 zo dňa 9.9.2015, sp. zn. 2Cob/145/2016 z 7.3.2017 a sp. zn. 2Cob/328/2015 zo dňa 8.11.2016. Poukázal na to, že nakoľko príčinná súvislosť je v tomto prípade, napriek záveru súdu, jednoznačne daná, otázkou ostáva či vynaložené náklady boli nutné a účelné. Nutnosť požičania náhradného vozidla v tomto prípade sporná nebola, keďže oprava poškodeného auta je tou objektívne relevantnou okolnosťou, ktorá zakladá nárok na nutnosť požičania náhradného vozidla. Čo sa týka účelnosti, tak v rámci účelnosti sa posudzuje okrem iného aj účelnosť cenová. K cenovej účelnosti, z dôvodu údajného nadštandardu, zaujal súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku extrémne nelogické, všeobecné, a nič nevysvetľujúce závery o tom, že nejde o účelný náklad, pretože podmienky nájmu sú údajne nadštandardné a cena nájmu preto nie je (cenovo) účelná, resp. že cena nájmu obsahuje nedôvodnú prirážku za nadštandard, ktorý nebol nutný a účelný a teda že ide o zvýhodnenie, ktoré nemôže byť skutočnou škodou. Nič viac o tom, prečo by tomu tak malo byť sa z rozsudku ďalej nedozvedel. Poškodený pritom nemá právnu povinnosť, na základe ktorej by mal hľadať najlacnejšiu autopožičovňu. Toto je už notoricky známe konštatovanie súdov. Poškodený však nemá ani právnu povinnosť, na základe ktorej by mal povinnosť využiť výlučne také služby autopožičovní, pri ktorých je nájom na dobu určitú, vopred treba zaplatiť celé nájomné za celú dohodnutú dobu nájmu a zároveň na začiatku nájmu zložiť ešte aj finančný depozit za požičané vozidlo pre prípad jeho poškodenia. Inými slovami, neexistuje žiadny právny ani iný rozumne akceptovateľný dôvod, prečo by poškodený nemohol využiť aj iný typ služby, ak sa iný typ služby na trhu nachádza. Nie je nič nadštandardné na tom ak sa poškodený rozhodne využiť taký typ služby pri ktorom i) nájom je na dobu neurčitú, ktorý mu umožňuje požičané vozidlo kedykoľvek vrátiť, ii) nájomné sa neplatí vopred, ale až na faktúru s niekoľkomesačnou splatnosťou a iii) neskladá sa finančný depozit za požičané auto pre prípad jeho poškodenia. Súd absolútne nijako nevysvetlil, prečo považuje takéto podmienky nájmu za niečo nadštandardné a v čom konkrétne táto nadštandardnosť spočíva a teda prečo poškodený nemá mať napr. možnosť platiť až po vyčerpaní služby (skončení nájmu), ale musí zaplatiť celé nájomné vopred. Teda prečo je takýto typ služby pre poškodeného pre cenovú neúčelnosť

neprípustný. Poškodený dopravnú nehodu vôbec neočakáva a nie je na potrebu prenájmu náhradného auto vopred vôbec nijako mentálne ani finančne pripravený, nevie presnú dobu počas ktorej bude požičané auto potrebovať a skrátka z rôznych dôvodov mu vôbec nevyhovuje požičať si vozidlo v režime doby určitej s celým nájomným a depozitom splatným na začiatku doby nájmu. Poškodený nie je v zmysle zákona povinný využívať výlučne také služby, pri ktorých treba platiť celé nájomné vopred, alebo skladať vopred finančné zábezpeky (depozity, kaucie), alebo súhlasiť s takými podmienkami kontraktu, ktoré poškodenému nevyhovujú. To však automaticky nespôsobuje žiadnu cenovú neúčelnosť či nadštandardnosť. Cenovo neúčelný a nadštandardný by bol napr. prenájom vozidla so šoférom, pretože takýto luxus poškodený v danom prípade predtým nevyužíval. Nič však nie je nadštandardné na tom, ak poškodený chce službu najprv využiť a až potom za ňu zaplatiť. Všeobecné konštatovanie súdu o nedôvodnej prirážke či príplatku, ktorý je uvedený len a výlučne vo formálne nesprávnej faktúre a ktorý dokonca nijako nezmenil konečnú fakturovanú cenu, nemá absolútne žiadnu logiku, ani ekonomickú, ani vnútornú, ani nijakú. Čo je však hlavné, tak nemá absolútne žiadnu oporu ani v právnych predpisoch SR, práve naopak, právne predpisy SR nespochybniteľne určujú nadradenosť nájomnej zmluvy pred faktúrou. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie ohľadne vystavenej formálne nesprávnej faktúry konštatoval, že sú nielen popretím platných a účinných právnych predpisov SR a arbitrárnym stanovením si vlastných zákonov či pravidiel, ale aj popretím elementárnych ekonomických zákonitostí, pretože znenie faktúry nemá žiadny dopad na cenu dohodnutú v nájomnej zmluve. Prenajímateľ v zmysle jeho cenníka poskytuje dve možnosti nájmu. Rozdiel medzi ponukou č. 1 a ponukou č. 2 nespočíva iba v depozite, ktorý sa na konci vracia (ak na požičanom aute nevznikne škoda). Je tu ešte aj rozdiel pri platbe nájomného kde pri ponuke č. 1 je povinnosť úhrady celého nájomného vopred a pri ponuke č. 2 je možnosť úhrady nájomného až 2 mesiace po skončení doby nájmu. Ďalej je rozdiel v tom, že pri ponuke č. 1, keďže ide o dobu určitú sa vopred zaplatené nájomné nevracia v prípade ak nájomca nájom predčasne ukončí pričom pri ponuke č. 2 (doba neurčitá) takéto zásadné obmedzenie vôbec neexistuje. Je preto nedôvodné konštatovať, a nedáva to ani žiadnu logiku či iný rozumne akceptovateľný dôvod, že ponuka č. 1 je štandard a ponuka č. 2 je nadštandard, pretože depozit sa na konci aj tak vracia. Rozdielne ceny ponuky č. 1 a ponuky č. 2 sú vzhľadom na diametrálne odlišné podmienky nájmu dôvodné a neexistuje žiadny rozumný, či zákonný, či iný zmysluplný dôvod, pre ktorý by poškodený ponuku č. 2 nemal mať možnosť využiť a to z dôvodu údajnej nadštandardnosti podmienok nájmu, či cenovej neúčelnosti. Zabezpečovacie prvky (platby vopred, kaucie, depozity atď.) majú v rámci poskytovania služieb významné a nezastupiteľné miesto a zásadným spôsobom vplyvajú na cenu služby. Vyššia rizikovosť služby dvíha cenu služby. To je jednoducho ekonomická zákonitosť, ktorá je nespochybniteľná. Nielen pri nájmoch motorových vozidiel, ale napr. aj pri hypotekárnych úveroch, kde v prípade uzavretia poistenia schopnosti splácať je bankou poskytnutá výhodnejšia úroková sadzba, ďalej napr. pri nájmoch nehnuteľností, kde prípadné nezloženie depozitu (kaucie) za prenajatý byt je spôsobilé, takisto ako pri nájme motorových vozidiel, až znemožniť uzavretie nájomnej zmluvy či napr. pri objednávkach určitých tovarov, kedy sa vyžaduje záloha vopred pričom v prípade zrušenia objednávky sa zložená záloha jednoducho nevracia. To však neznamená, že v jednom prípade ide o štandard a v druhom prípade ide o nadštandard. Ak nejaká autopožičovňa umožňuje využiť aj takú službu pri ktorej požiča auto na dobu neurčitú, bez platby celého nájomného vopred, bez zloženého finančného depozitu pre prípad poškodenia požičaného vozidla a s platbou nájomného niekoľko mesiacov po skončení nájmu, tak z ekonomických dôvodov to nebude za rovnakú cenu ako keď sa celé nájomné platí vopred, keď sa na začiatku nájmu skladá vratný depozit pre prípad vzniku poškodenia požičaného auta a keď je nájom na dobu určitú ktorý neumožňuje dohodnutú dobu nájmu bez sankcie predčasne skončiť - viď paralela s demonštratívne uvedenými inými službami v odseku vyššie. Pretože žalobca sa stretol už aj s nenáležitými poznámkami o údajnom parazitovaní na systéme PZP, tak v súvislosti s rozhodnutiami Najvyššieho súdu či Ústavného súdu uvádza, že predmetom daných sporov bola cena neznačkového tovaru (náhradných dielov) a nie cena služby (nájmu náhradného vozidla) pričom je pochopiteľné že nie je dôvodné aby neznačkový náhradný diel autoservis fakturoval v cene značkového náhradného dielu, čo dané súdy označili za neprípustné. V predmetnom spore však súd vôbec nijako nevysvetlil, čo je nadštandardné a cenovo neúčelné na tom, ak je nájom na dobu neurčitú, s možnosťou auto kedykoľvek a bez sankcie vrátiť, bez platby celého nájomného vopred, bez zloženia depozitu pre prípad poškodenia požičaného vozidla na začiatku doby nájmu a s platbou nájomného niekoľko mesiacov po skončení doby nájmu. Poukázalo tiež na to, že hoci v nájomnej zmluve nie je explicitne napísané, že ide o ponuku č. 2, neznamená to, že zmluva je v tomto smere nejasná, či neurčitá či iným spôsobom pochybná a preto nie je jasné akú ponuku nájomca využil. Z nájomnej zmluvy vyplýva, že bola uzavretá dňa 29.7.2020, kedy sa vyplnením údajov do formuláru prenajímateľa uzavrel kontrakt. Z nájomnej zmluvy ďalej jasne vyplýva, že bola uzavretá na dobu neurčitú, podľa bodu č. 15, kde je vyslovene

napísané, že "Zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú...". Už len z tohto preto jasne vyplýva, že išlo o nájom v režime ponuky č. 2 pričom zdôraznil, že akákoľvek zmluva sa hodnotí podľa obsahu a nie podľa nadpisu. Z predloženej nájomnej zmluvy ďalej takisto nevyplýva povinnosť nájomcu platiť vopred celé nájomné + povinnosť skladať na začiatku nájmu finančnú zábezpeku (kauciu) pre prípad poškodenia požičaného vozidla a teda opäť je úplne zrejmé, že ide o Ponuku č. 2. Čo je však najhľadnejšie, tak v nájomnej zmluve je jasne uvedená dohodnutá cena nájmu 66,- eur. Po posúdení obsahu nájomnej zmluvy, ako aj predloženého cenníka prenajímateľa teda nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, aká služba bola poškodenému poskytnutá a akú službu poškodený využil. Explicitné uvedenie toho (do nájomnej zmluvy), či poškodený využil ponuku č. 1 alebo ponuku č. 2 je úplne bez právneho významu pretože všetky podmienky dohodnutého nájomného vzťahu boli v zmluve definované, t.j. aká cena sa dohodla, že ide o nájom na dobu neurčitú, že nebola dohodnutá povinnosť nájomcu uhradiť vopred celú cenu nájmu ani skladať na začiatku nájmu finančný depozit pre prípad poškodenia požičaného vozidla atď. Súd však nelogicky a v rozpore s pravidlom, že predložené dôkazy sa posudzujú vo vzájomných súvislostiach nič z vyššie uvedeného podľa všetkého nezohľadňoval. Súd vôbec nezobral do úvahy to, že Ponuka č. 1 a Ponuka č. 2 sú rovnocenné typy služby, ktoré sa líšia svojimi podmienkami a preto je v tomto smere nenáležité hovoriť o akomsi nadštandarde, ktorý nie je v príčinnej súvislosti a je cenovo neúčelný a preto ho nie je prípustné využiť, prípadne direktívne rozhodnúť, že takéto podstatné a kľúčové podmienky nájmu nemôžu mať žiadny vplyv na cenu nájmu. V zmysle cenníka prenajímateľ ponúka dve rovnocenné možnosti nájmu náhradného vozidla. Jedna možnosť je nájom vozidla na dobu určitú a druhá možnosť je nájom na dobu neurčitú pričom tieto dve možnosti nájmu nie sú akési podskupiny jedna druhej a podobne, ale ide o dva samostatné a rovnocenné režimy nájmu. Nájom vozidla s dobou neurčitou (keď nájomca môže vozidlo bez sankcie kedykoľvek vrátiť), bez povinnosti platby celého nájomného vopred, bez povinnosti zloženia zábezpeky (depozitu, kaucie) pre prípad poškodenia požičaného vozidla na začiatku doby nájmu a s dlhšou splatnosťou faktúry za nájom je pre nájomcu ľahší, dostupnejší aj flexibilnejší a nie je náležité ho spochybňovať cez prizmu jeho ekonomickej efektivity. Povinné poistenie nebolo vytvorené za účelom produkcie zisku pre poisťovne, ale za účelom existencie rýchlejšej a dostupnej náhrady škody pre poškodeného. Prirodzenou úlohou a povinnosťou poisťovne preto je vytvárať pre poškodeného také podmienky, ktoré mu umožnia ekonomicky efektívnym a dostupným spôsobom sanovať vzniknutú škodu a teda čo sa týka ekonomickej efektivity nájmu náhradného vozidla, je namieste skúmať, ak poisťovňa spochybňuje službu ktorú poškodený využil, či poisťovňa pri hlásení poistnej udalosti poškodenému ponúkla, alebo aspoň odporučila nejakú konkrétnu autopožičovňu s akceptovateľnou výškou nájmu, či poškodenému poskytla preddavok na likvidáciu vzniknutej škodovej udalosti, aby poškodený mohol na začiatku nájomného vzťahu zaplatiť požadované nájomné či zložiť depozit pre prípad poškodenia požičaného vozidla a tak znížiť náklady na prenájom, resp. aké iné opatrenia uskutočnil žalovaný dovoľávajúci sa čo najväčšej ekonomickej efektivity nájmu náhradného vozidla. Poškodený využil primerané a porovnateľné náhradné vozidlo a akceptovateľnejšie podmienky nájmu nie je možné zneužiť na vytvorenie dojmu akejsi cenovej neúčelnosti či nedôvodnosti alebo nadštandardnosti služby. Zároveň poukázal na to, že ak existuje písomná zmluva, je nadržaná iným dokumentom ako je faktúra, pretože zmluva zakladá záväzkový vzťah medzi stranami a určuje práva aj povinnosti (t.j. aj cenu) a slúži ako hlavný rámec na ktorom sa zmluvný vzťah zakladá. Faktúra je len účtovným dokumentom, ktorý potvrdzuje splnenie alebo požiadavku na splnenie určitého záväzku podľa zmluvy. Faktúra práva zmluvných strán potvrdzuje, no nemôže ich meniť pričom ak vo faktúre je rozpor so zmluvou, na riešenie sporov sa použijú ustanovenia zo zmluvy. Inými slovami zmluva stanovuje čo a za akú cenu bolo dohodnuté a to aj bez toho či je alebo nie je v zmluve uvedené či ide o ponuku č. 1 alebo ponuku č. 2. Faktúra obsahuje len sumu, ktorú treba zaplatiť a platobné údaje. Ak potom nájomná zmluva stanovuje cenu nájmu na 66,- Eur denne, bez nejakých príplatkov či prirážok, tak formálne nie celkom správne vystavenú faktúru, nemožno zneužiť k tomu, že poisťovňa alebo súd skonštatuje, že dohodnutá cena je zrazu nižšia. Obzvlášť keď v tejto formálne nesprávne vystavenej faktúre je tiež uvedená konečná cena 66,- Eur denne. Poisťovňa, ktorá je podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona o poisťovníctve č. 39/2015 Z.z. povinná vykonávať svoju činnosť (teda aj likvidáciu uplatnených nárokov) s odbornou starostlivosťou voči svojim klientom, sa nemôže svojej povinnosti plniť zbaviť tak, že faktúru za nájom, ktorá v niektorých formálnych prvkoch nezodpovedá zneniu nájomnej zmluvy nadradí nad nájomnú zmluvu a bude sa tváriť že však poškodený si neuplatnil čiastku 66,- eur denne, pretože poisťovňa mala k dispozícii aj nájomnú zmluvu, ktorá je kľúčovým dokumentom upravujúcim zmluvný vzťah a teda primárnym dokumentom uplatneného nároku. A súd by takéto niečo spraviť tiež rozhodne nemal, pretože to je v zjavnom rozpore s právnymi predpismi, pričom závery súdu o tom, že žalovaný by bol z tohto dôvodu v súdnom spore znevýhodnený nie sú vôbec namieste. Nie on, ale žalovaný, sa snaží obísť platnú zákonnú úpravu pretože jeho prirodzený záujem je plniť čo najmenej a v prípade ak

by v nájomnej zmluve bola nižšia čiastka ako vo faktúre, tak by určite podľa faktúry neplnil. V nájomnej zmluve je jasne uvedená cena 66 eur, a to bez nejakých príplatkov či prirážok. Faktúra sice musí byť v súlade s nájomnou zmluvou, avšak ani prípadný nesúlad nezbavuje nájomcu ani poisťovňu škodcu povinnosti plniť čiastku dohodnutú v nájomnej zmluve. A súd takéto niečo by tiež nemal aprobovať, obzvlášť ak prenajímateľ na tieto skutočnosti súd upozorňuje (napr. v jeho písomnom vyjadrení zo dňa 29.4.2024) pričom v súdnom konaní za účelom zosúladenia formálnych prvkov zmluvy a faktúry predloží opravnú faktúru, ktorú je v zásade povinný, podľa právnych predpisov vystaviť. Záver súdu že vystavenie takejto opravnej faktúry je účelové preto neobstoí. Žalovaným predložené iné faktúry s "prirážkou" sú úplne irelevantné, pretože je pochopiteľné, že ak opravné faktúry začal vystavovať až dňa 15.1.2024, tak formálny nedostatok na faktúrach vystavených so skorším dátumom sa môže nachádzať. To však nezakladá nič v tom smere, že cena nájmu sa v dôsledku formálne nesprávnej faktúry zmenila na inú sumu ako je v nájomnej zmluve, pretože aj v týchto formálne nesprávnych faktúrach je fakturovaná cena 66 eur denne a nie cena 45 eur denne. To že súd na opravnú faktúru neprihliadol v zásade nič nemení na povinnosti nájomcu plniť 66 eur pretože aj pôvodná formálne nesprávna faktúra bola vystavená na sumu 66 eur. Právne závery a skutkové zistenia súdu prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia sú arbitrárne, v rozpore s právnymi predpismi, v zásade nijako nezdôvodnené a nepreskúmateľné, čím prišlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Poukázal tiež na to, že pokiaľ ide o preukázanie uplatneného nároku, tieto boli poisťovní preukázané presne podľa zákona. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP je poškodený povinný poisťovní preukázať uplatnený nárok za náhradné vozidlo, čo poškodený učinil predpísaným postupom a to tým, že podľa § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka poisťovateľovi predložil potrebné doklady ktoré si poisťovateľ vyžiadal, konkrétne nájomnú zmluvu a k nej prislúchajúcu dokumentáciu za uskutočnený a uplatňovaný nájom náhradného vozidla. Treba zdôrazniť, že poškodený je povinný poisťovateľovi podľa zákona predložiť iba potrebnú dokumentáciu a nie hocičo, resp. všetko čo si poisťovateľ vyžiada. Takýto postup zákon predpisuje v súvislosti s preukázaním uplatneného nároku a presne toto poškodený za účelom preukázania uplatneného nároku aj vykonal. Poškodený však nie je podľa zákona povinný poisťovateľovi preukazovať obvyklosť cien v ním predložených dokladoch. Práve naopak, obvyklosť cien má podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP skúmať v rámci vykonávaného šetrenia poisťovateľ a v prípade zníženia či odmietnutia poistného plnenia za uplatnený nárok je poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP povinný poškodenému písomne vysvetliť dôvody zníženia či odmietnutia uplatneného nároku. Podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP, v rámci písomného oznámenia o poistnom plnení (resp. oznámenia o ukončení šetrenia), mal v danom prípade poisťovateľ teda v tomto písomnom oznámení poškodenému uviesť plnohodnotné vysvetlenie/objasnenie/ozrejenie, pre čo konkrétne a z akých konkrétnych dôvodov platí menej ako si poškodený uplatnil, aby sa poškodený vedel informovane rozhodnúť o tom, ako bude ďalej postupovať. Zákon o PZP, čo sa týka povinnosti písomného vysvetlenia dôvodov zníženia poistného plnenia za uplatnený nárok, v tomto prípade teda preukázania neobvyklosti ceny uplatňovaného nájmu, preniesol dôkaznú povinnosť na poisťovateľa. Toto je poisťovateľ povinný podľa zákona poškodenému po ukončení šetrenia v prípade zníženia poistného plnenia preukázať a to v písomnom vysvetlení dôvodov (napr. v oznámení o ukončení šetrenia a výške poistného plnenia) a nie až v rámci vyjadrení poisťovateľa pri súdnom spore. V prípade ak si poisťovateľ nesplní svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP a po skončení šetrenia a zlikvidovaní uplatneného nároku neposkytne poškodenému zákonom predpísané písomné vysvetlenie, tak nie je oprávnený, podľa § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka, uvedené dôvody následne použiť v súdnom konaní. Inými slovami, ak poisťovateľ po ukončení šetrenia za uplatnený nárok plnil len čiastočne, tak je na ňom, aby poškodenému v rámci písomného vysvetlenia preukázal neobvyklosť uplatňovanej ceny nájmu. Poisťovňa je viazaná poskytnutým písomným vysvetlením a dôvodmi zníženia požadovaného plnenia, uvedenými v oznámení, napr. v oznámení o ukončení šetrenia a výške poistného plnenia, ktoré nie je podľa § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka oprávnená dodatočne meniť. Ak teda poisťovateľ v rámci písomného vysvetlenia neobvyklosť ceny nájmu poškodenému nepreukázal konkrétnymi dokumentami, tak takéto dokumenty nemôže použiť ako prípustný dôkaz v súdnom konaní. Pretože poisťovňa v Oznámení o poistnom plnení, ktoré je zároveň písomným vysvetlením dôvodov odmietnutia/zníženia časti požadovaného poistného plnenia, neuviedla k neobvyklosti ceny nájmu de facto nič konkrétne, tak akékoľvek rozširujúce dôvodenie žalovaného nad rámec vysvetlenia v tomto oznámení a produkcia nových dôkazov je v súdnom spore podľa § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprípustná a bez právneho významu. Čo sa týka preukázania uplatneného nároku teda splnil do bodky svoju povinnosť a predložil poisťovní všetky doklady ktoré si poisťovňa vyžiadala a súd preto nemal ďalšími dôkazmi "vo vlastnej rézii" skúmať (ne)obvyklosť cien nájmu, ale (ne)dôvodnosť žaloby mal posudzovať výlučne z obsahu Oznámenia poisťovne o skončení šetrenia a výške poistného plnenia.

Teda posudzovať výlučne tie informácie a dôkazy, na základe ktorých sa žalobca musel rozhodnúť či žalobu podá alebo nepodá. S poukazom na uvedené žiadal odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že na rozdiel od žalobcu rešpektuje rozhodnutie súdu prvej inštancie a má za to, že súd prvej inštancie správne posúdil prejednanú právnu vec a vo veci dospel k správne právnemu rozhodnutiu. Žalovaný sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie vyjadreným v bode 31. odvolaním napadnutého rozhodnutia, kde súd prvej inštancie konštatuje, že tvrdenia žalobcu o tom, že je fakturovaná denná výška 66 eur bez akejkoľvek prirážky je účelovým tvrdením žalobcu v snahe obísť aktuálnu judikatúru vzhľadom na neprípustnosť fakturácie prirážky ako súčasť nároku na náhradu škody. Z predmetnej faktúry vyplýva, že celková cena za 1 deň nájmu činí 66 eur, pričom základná cena je 45 eur za deň a prirážka (za dobu nájmu s dobou neurčitou, nájom bez zloženia celého nájomného a finančnej zábezpeky za vozidlo na začiatku doby nájmu a predĺžená splatnosť faktúry) je vo výške 21 eur. V prípade prirážky aj s poukazom na judikatórne závery, má súd za to, že sa jedná o individuálne dohodnuté neštandardné podmienky nájmu náhradného motorového vozidla, ktoré však nepredstavujú skutočnú škodu poškodeného, ale predstavujú akési zvýhodnenie poškodenie, pre ktoré sa slobodne a dobrovoľne rozhodol. Takýto nadštandardný výdavok však nie je v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a preto na jeho úhradu nemôže byť zaviazaný žalovaný z povinného zmluvného poistenia škodcu. S poukazom na uvedené nie je splnený jeden z predpokladov nevyhnutných pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorý nárok má poškodený voči škodcovi a z ktorého je odvodený priamy nárok poškodeného voči žalovanému v zmysle § 15 ods. 1 zákona o PZP. Zdôraznil, že v zmysle ustanovenia § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka ak poisťiteľ odmietol plniť čo i len z časti, je povinný uviesť dôvod neplnenia alebo zníženia plnenia; tento dôvod nie je možné dodatočne meniť, pričom poukázal na list zo dňa 18.09.2020 adresovaný žalobcovi, ktorý ako prílohu žaloby v konaní predložil samotný žalobca a z ktorého vyplýva, že dôvodom pre nepriznanie škody vo výške 210 eur, ktorá je predmetom tohto konania, bola prirážka. Už počas likvidácie predmetnej škodovej udalosti teda uviedol ako dôvod pre nepriznanie sumy vo výške 210 eur prirážku, ktorá podľa jeho názoru nie je súčasťou skutočnej škody za ktorú zodpovedá poistený žalovaný. Na tejto svojej argumentácii následne zotrval počas celého súdneho konania. Neobstojí tak tvrdenie žalobcu, že poisťovňa (t.j. žalovaný) neuviedla k neobvyklosti ceny nájmu de facto nič konkrétne, tak akékoľvek rozširujúce dôvodenie žalovaného nad rámec vysvetlenia v tomto oznámení (list zo dňa 18.09.2020 - pozn. žalovaného) a produkcia nových dôkazov je v súdnom spore podľa § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprípustná a bez právneho významu. Uviedol tiež, že nezdiera názor žalobcu, že by ustanovenie § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka spôsobovalo zúženie procesnej obrany poisťovateľa podľa Civilného sporového poriadku v sporoch o plnenie z poistenia, pretože poisťovateľ má procesné právo reagovať na žalobné tvrdenia a dôkazy žalobcu (ktoré ani nemusia byť totožné s tými, ktoré boli uplatnené voči nemu pred sporom) resp. právo reagovať na vývoj sporu, a spor nie je procesom likvidácie nároku (na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Povinnosť v zmysle ustanovenia § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka neznamena, že poisťovňa má okrem dôvodu zníženia plnenia vymenovať všetky podklady z ktorých vychádzala a iba tieto môže predkladať v súdnom spore. V danom prípade navyš nejde o výpočet plnenia z havarijného poistenia ale poškodený si u žalovaného uplatnil nárok na náhradu škody (plnenia/náhrady z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v tom čase pre tento prípad poisteného u žalovaného), a teda predmetom likvidácie bolo posudzovanie uplatneného nároku poškodeným nie výpočet poistného plnenia. V danom prípade je potrebné vychádzať predovšetkým zo zákona o PZP (zákon č. 381/2001 Z.z.) ako lex specialis voči Občianskemu zákonníku, pričom úprava, ktorú upravuje ustanovenie § 797 Občianskeho zákonníka nie je súčasťou zákona o PZP. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP je poisťovateľ povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody vrátane inej ujmy, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené. S poukazom na vyššie uvedené ustanovenie zákona o PZP si splnil svoju povinnosť a v liste zo dňa 18.09.2020 poskytol žalobcovi vysvetlenie dôvodu, pre ktorý nepriznal náhradu škody vo výške 210 eur. Nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu, že súd nemal ďalšími dôkazmi vo vlastnej réžii skúmať (ne)obvyklosť cien nájmu, ale (ne)dôvodnosť žaloby mal posudzovať výlučne z obsahu Oznámenia

poisťovne o skončení šetrenia (list zo dňa 18.09.2020 - pozn. žalovaného) a výške poistného plnenia. Teda posudzovať výlučne tie informácie a dôkazy, na základe ktorých sa žalobca musel rozhodnúť či žalobu podá alebo nepodá. Nie je totiž jasné, na aké dôkazy, ktoré vykonával/skúmal súd "vo vlastnej réžii", žalobca poukazuje. Práve naopak, pokiaľ žalobca uvádza, že sa majú posudzovať výlučne tie informácie a dôkazy, na základe ktorých sa žalobca musel rozhodnúť či žalobu podá alebo nepodá, je potrebné podľa jeho názoru upriamiť pozornosť na bod 33. odvolaním napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie dodáva, že opravná faktúra nebola podkladom nároku uplatňovaného žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom pri likvidácii poistnej udalosti žalovaným. Žalovaný teda v rámci likvidácie poistnej udalosti zisťoval rozsah skutočnej škody z listín predložených samotným poškodeným, resp. žalobcom a na základe predložených podkladov následne aj odôvodnil svoje rozhodnutie o nepriznaní práve sumy 210 eur, ako prirážky za nezloženie finančnej zábezpeky z dôvodu, že táto suma nie je súčasťou skutočnej škody, za ktorú zodpovedá jeho poistený. Pokiaľ teda samotný žalobca tvrdí, že je nevyhnutné, aby žalovaný pri likvidácii poistnej udalosti zdôvodnil svoje rozhodnutie o nepriznaní konkrétnej sumy a následne svoje zdôvodnenie už nemôže meniť, uvedené musí rovnako tak platiť aj vo vzťahu k žalobcovi a ním predkladaným listinám v rámci šetrenia, ktoré majú zásadný význam pre likvidáciu poistnej udalosti. Záverom na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava zo dňa 24.04.2024, sp. zn. 7Cob/97/2023 a závery z neho vyplývajúce.

6. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu nesúhlasil s jeho argumentáciou a zotrval na podanom odvolaní, ktorému žiadal vyhovieť.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť.

8. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že súd prvej inštancie v preskúmanej veci vykonal súd prvej inštancie, vychádzajúc z rozhodujúcich skutočností opísaných v podanej žalobe a v ďalšom priebehu konania, dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie opodstatnenosti žaloby. Následne po správnom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom ohľadne okolností súvisiacich s prenájomom náhradného vozidla poškodeným od žalobcu. Správne tak okrem okolností súvisiacich so vznikom danej škodovej udalosti a odmietnutia výplaty poistného plnenia nad rámec sumy 45 eur za každý deň nájmu žalovaným, ustálil, že poškodený si od žalobcu prenajal náhradné motorové vozidlo, pričom za týmto účelom s ním uzavrel na dobu neurčitú nájomnú zmluvu, ktorá napokon trvala počas opravy jeho vozidla 10 dní. Medzi stranami nebolo sporné, že predmetom nájmu bolo porovnateľné vozidlo a nebolo sporné ani to, že doba prenájmu vozidla zodpovedala vykonaniu opravy poškodeného vozidla. Je tiež potrebné poukázať na nespornú skutočnosť, že žalobca nájomcovi nájomné za celkovo 10 dní nájmu vyfakturoval v celkovej sume vo výške 66 eur za každý deň prenájmu, ktorú vo faktúre č. 200803 na sumu 660 eur podrobnejšie špecifikoval tak, že z tejto sumy 45 eur predstavuje základnú sumu nájomného a suma 21 eur predstavuje prirážku k základnej dennej cene nájmu. Na tom nič nemení ani obsah žalobcom dodatočne predloženej "opravenej" faktúry, keď žalobca nepoprel, že pôvodnú faktúru vystavil. Napokon treba poukázať na to, že nájomné v sume 45 eur za 1 deň doby nájmu, teda spolu vo výške 450 eur žalovaný v plnom rozsahu akceptoval, žalobcovi uhradil a ani nie je predmetom tohto sporu.

9. Súd prvej inštancie však vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dospel k záveru, že na zaplatenie sumy 210 eur, ktorá zodpovedá rozdielu medzi výškou celkovej odplaty za vypožičanie náhradného vozidla (660 eur) a výškou nájomného bez príplatku (450 eur) nárok nevznikol. Odvolací súd v tejto súvislosti v prvom rade poukazuje na to, že Ústavný súd SR v skutkovo a právne obdobných prípadoch konštatoval, že účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba s rozsahom zničeného vozidla, ale aj primeranými nákladmi, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok (III. ÚS 602/2022, III. ÚS 476/2024, I. ÚS 291/2025). So zreteľom na uvedené je potom podľa odvolacieho súdu dôvodná námietka žalobcu, že poškodený nemá povinnosť hľadať najlacnejšiu autopožičovňu ani povinnosť využiť iba také služby autopožičovní, pri ktorých je nájom na dobu určitú, vopred treba zaplatiť celé nájomné za celú dohodnutú dobu nájmu a zároveň

na začiatku nájmu zložiť ešte aj finančný depozit za požičané vozidlo pre prípad jeho poškodenia, teda neexistuje rozumný dôvod, prečo by poškodený nemohol využiť aj iný typ služby, a to aj taký, pri ktorom nájom je na dobu neurčitú, ktorý mu umožňuje požičané vozidlo kedykoľvek vrátiť, nájomné sa neplatí vopred, ale až na faktúru s niekoľkomesačnou splatnosťou a neskladá sa finančný depozit za požičané auto pre prípad jeho poškodenia. Kľúčové z hľadiska účelnosti vynaložených nákladov je podľa odvolacieho súdu to, aby prenajaté vozidlo v zásade zodpovedalo vozidlu poškodenému (to v danej veci nebolo sporné), aby dĺžka trvania nájmu zodpovedala dĺžke opravy poškodeného vozidla (ani to nebolo sporné) a tiež, aby konečná odplata za prenájom náhradného vozidla zásadne (a bez akceptovateľného dôvodu) neprekračovala obvyklú cenu nájmu za obdobné vozidlo. Medzi stranami pritom nie je sporné, že v danom čase nájomné v sume 66 eur za deň prenájom obdobného motorového vozidla obvyklú výšku nájomného neprevyšuje a tejto zodpovedá. K záveru o primeranosti nájomného vo výške 66 eur denne v prípadoch, ako je predmetom tejto veci, navyiac možno dospieť okrem mnohých iných rozhodnutí aj so zreteľom na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, konkrétne vo veciach sp. zn. 3Cob/174/2018, 3Cob/174/2018, 4Cob/17/2017, 3Cob/206/2019, 4Cob/127/2021, 1Cob/4/2020, ako aj sp. zn. 14Co/68/2020 zo dňa 23. mája 2023.

10. Odvolací súd preto na základe vyššie uvedeného na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že nákladmi nutne vynaloženými v súvislosti s dopravnou nehodou, ktorú zaviniť poistený žalovaný, sú náklady v celkovej výške 660 eur, ktoré predstavujú náklady za prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 10 dní, a pri sume 66 eur denne sú aj primerané a boli teda vynaložené účelne. Odvolací súd v tejto súvislosti s otázkou výšky nájomného poukazuje na to, že za obvyklú cenu nemožno považovať cenu najlacnejšej ani najdrahšej autopožičovne, avšak ani výlučne iba cenu bez zvýšenia nájomného spojeného s výhodnejším postavením, ktoré poškodenému ako nájomcovi zabezpečí, aby nebol nútený znášať ďalšie náklady. Ako už bolo uvedené, poškodený v takejto situácii, ak cena prenájom neprevyšuje cenu obvyklého nájomného, nemá právnu povinnosť hľadať najlacnejšiu autopožičovňu alebo podrobne skúmať a porovnávať podmienky iných požičovní automobilov a takéto konanie od neho nemožno spravodlivo požadovať.

11. Pokiaľ sa žalovaný bránil tým, že prirážka k základnej cene za 1 deň doby nájmu motorového vozidla za nezloženie depozitu, odklad nájomného, či neurčitú dobu nájmu navyše, nie je súčasťou skutočnej škody, za ktorú zodpovedá poistený, keď v prípade prirážky ide o individuálne dohodnuté neštandardné podmienky nájmu náhradného motorového vozidla, ktoré však nepredstavujú skutočnú škodu poškodeného, ale predstavujú akési zvýhodnenie poškodeného, pre ktoré sa slobodne a dobrovoľne rozhodol a takýto nadštandardný výdavok nie je v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a nemôže byť na ťarchu žalovaného, odvolací súd považuje jeho argumentáciu za neopodstatnenú. Predmetná "prirážka" totiž nepredstavuje samostatný náklad poškodeného, ktorý by nemal vecnú súvislosť s dopravnou nehodou, pri ktorej došlo k poškodeniu jeho vozidla, avšak je súčasťou celkového nájomného za používanie náhradného vozidla, a preto niet pochýb o tom, že ako súčasť nájomného má i tento náklad priamu príčinnú súvislosť so škodovou udalosťou.

12. Odvolací súd preto na rozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že nakoľko medzi stranami nebola sporná potreba prenájom náhradného vozidla na dobu 10 dní a v danej veci výška nájomného za obdobné vozidlo v zodpovedá obvyklému nájomného v sume 66 eur denne, čo predstavuje spolu sumu 660 eur, žalovanému vznikla povinnosť poskytnúť poškodenému, teda v súčasnosti žalobcovi, na ktorého nárok poškodeného prešiel postúpením pohľadávky, plnenie vo výške 660 eur. Keďže však žalovaný toto plnenie zatiaľ poskytol len vo výške 450 eur, boli splnené všetky predpoklady pre vyhovie podanej žalobe a uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi aj zvyšok tohto plnenia v sume 210 eur, a to spolu s príslušenstvom, tvoreným zákonnými úrokmi omeškania, ktoré žalovaný v konaní ani nenamieta.

13. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 C.s.p. zmenil a podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

14. O náhrade trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).